

O POSIBILĂ VERSIUNE A ARMONIEI COSMICE

«Eol»

Există oameni înzestrați, ca zeul Șiva, cu mai multe perechi de brațe, cu însușiri care le permit să trăiască paralel mai multe destine. E desigur o binecuvîntare de a putea intra în rezonanță cu armonia universală pe diferite căi dar și un blestem, timpul unic sporindu-și și mai aprig strînsoarea.

E cazul Doctorului Georges Dumitresco, medic, poet și artist plastic, care, strămutat de 23 ani în Elveția, își aduce traista plină, acasă, în actuala expoziție.

Om al condeiului, nu numai al pensulei sau stetoscopului, Dr. G. Dumitresco își explică firesc deschiderea spre artă a medicului prin «participarea emoțională a omului în alb la angoasele și speranțele bolnavilor care îi modelează sensibilitatea». (Journal de Vallorbe, 18 octombrie 1991)

După o zi consacrată alinării suferințelor, autorul mărturisește că așteaptă seara nu pentru odihnă ci:

«...în noaptea ce s-așterne
să-mi satisfac nesatul...»
«în micul univers
s-adaug doar o strofă
o slovă sau un vers
în noaptea rece, sumbră,
fidelă și complice,
s-aduc un colț de soare
și să aștern pe pînză
o linie, o umbră
și-o pată de culoare» (In noaptea ce s-așterne - 5.5.1991)

Expoziția de față este și un bilanț, la încheierea unui capitol însemnat din viața autorului, cel al exilului, al confruntării, cu alte medii, tradiții și orizonturi. În cei 23 ani petrecuți departe de țară, Dr. G. Dumitresco a dobîndit un număr impresionant de premii, medalii, diplome și titluri în Elveția, Franța și Italia.

Simțindu-se însingurat, a întins o mînă de ajutor celor asemenea lui, încurajînd multe talente să se exprime și oferindu-le prilejul de a participa la expozițiile anuale organizate de el în orașul Vallorbe.

Dr. G. Dumitresco se prezintă în versurile sale cu înțelepciunea unui autor clasic:

«moi, grain de sable,
cherchant la clé de l'insondable» (Ode éolienne)

dar declară cu patos romantic:

«j'ai adoré la vie, dont je me suis grisé» (Trajectoire)

Lucrările de pictură și de grafică expuse ilustrează aceeași gamă largă de preocupări, de la schița după natură la imaginea simbolică, cu încărcătură poetică majoră, și pînă la compoziția nefigurativă cu calități decorative, putînd fi mărită la dimensiuni monumentale.

Cele mai autentice realizări de pînă acum sînt fără îndoială cele obținute de artist privind înăuntrul propriului suflet și nu în afară, în jurul său. Dacă redînd chipurile și siluetele oamenilor, condeiul poate fi furat de atracții exterioare, facile, de grația unei figuri de față sau de pitorescul unui costum exotic, în momentul în care scopul imaginii este transmiterea unui acord interior, imperativul poetic acționează cu rigoare și toate liniile și culorile se articulează într-o unitate coerentă, organică.

Așa este: «Don Quichotte» din pete de tuș, 2 decembrie 1991; așa sînt mai cu seamă compozițiile colorate

«L'hiver en filigrane»

«Première neige»

«Les goélands» sau cele inspirate de piese muzicale ca de pildă «Rhapsody in blue-red»

Răspîndirea trăsăturilor expresive, a accentelor care captează atenția, pe întreaga suprafață a paginii, sugerează dilatarea viziunii artistului și mai departe, dincolo de marginile tabloului ca o posibilă versiune a armoniei cosmice.

Adina Nanu, 1992